یادداشت

علی رغبتی
کارشناس مدیریت

قهرمانان؛ برندگان میدان و زندگی

پاداشی که کشورها برای قهرمانان ورزشی در نظر می‌گیرند، با فرهنگ، ساختار اجتماعی و اولویت‌های اقتصادی آنها ارتباط دارد. برای مثال، در ایران حقوق ماهانه، معافیت از سربازی و استخدام در دستگاه‌های دولتی از مشوق‌های مهم ورزشکاران است؛ درحالی‌که در برخی کشورها حمایت مالی، تسهیلات رفاهی، سرمایه‌گذاری و تأمین آینده اقتصادی اولویت بیشتری دارد.

تعیین پاداش قهرمانان در ایران براساس آیین‌نامه‌های مشخصی انجام می‌شود، اما این آیین‌نامه‌ها واحد نیستند و هر نهاد ورزشی ضوابط خاص خود را دارد. وزارت ورزش و جوانان و کمیته ملی المپیک معمولاً پیش از رویدادهای مهم، برای افزایش انگیزه ورزشکاران پاداش‌هایی تعیین می‌کنند. این پاداش‌ها براساس معیارهای شفاف و امتیازاتی محاسبه می‌شوند که ورزشکاران در رقابت‌های معتبر بین‌المللی کسب می‌کنند. مدال‌آوری در میادین بزرگ ضریب بالاتری دارد و محاسبه پاداش به ورزشکاران محدود نمی‌شود؛ مربیان و اعضای کادرفنی نیز مشمول آن هستند.

معیارهای ارزیابی یکسان نیست. برای مثال، در شطرنج کسب عنوان «استادبزرگ»ی اهمیت دارد و در کوهنوردی نیز صعود به قلل شاخص و همتراز، معیاری برای ارزیابی عملکرد و تعیین پاداش است. مبلغ پاداش ثابت نیست و هر سال تعیین می‌شود؛ معمولاً افزایش می‌یابد و گاهی نیز بدون تغییر می‌ماند. کمیته ملی المپیک آیین‌نامه مستقل خود را برای پرداخت پاداش دارد که در هیأت اجرایی این کمیته به تصویب رسیده است.

برخی ورزشکاران پاداش‌های دریافتی را سرمایه‌گذاری می‌کنند تا پس از پایان دوران قهرمانی نیز از منافع آن بهره ببرند و پشتوانه‌ای برای آینده اقتصادی خود داشته باشند. حمایت از قهرمانان به پرداخت پاداش مدال‌آوری ختم نمی‌شود؛ مدال‌آوران بازی‌های آسیایی، پاراآسیایی، المپیک، پارالمپیک و رقابت‌های قهرمانی جهان، متناسب با رنگ مدال خود، از صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان ورزش مستمری سالانه دریافت می‌کنند. بیمه تکمیلی برای استفاده از خدمات درمانی و بیمه بازنشستگی نیز از دیگر حمایت‌هاست تا پس از خداحافظی از دنیای قهرمانی، پشتوانه‌ای برای دوران بعد از ورزش داشته باشند.

قهرمانان با کسب مدال در رقابت‌های معتبر از تسهیلات دیگری نیز برخوردار می‌شوند؛ از جمله تحصیل دانشگاهی بدون کنکور، معافیت سربازی قهرمانان و نایب‌قهرمانان المپیک، بازی‌های آسیایی و قهرمانی جهان و معافیت از سربازی فرزندان نفرات اول تا سوم پارالمپیک و بازی‌های پاراآسیایی. استخدام در دستگاه‌های دولتی نیز براساس مصوبات دولت پیش‌بینی شده است. دامنه این حمایت‌ها گسترش یافته و مجوز استخدام همسران و فرزندان قهرمانان پارالمپیکی نیز در چارچوب ضوابط صادر شده است.

بخش دیگری از حمایت‌ها در دوران اردو و آماده‌سازی ارائه می‌شود. ورزشکاران در دوره‌های اردونشینی از فدراسیون‌های خود حقوق ماهانه می‌گیرند و بسیاری از هزینه‌های فعالیت حرفه‌ای، از جمله خرید مکمل، تجهیزات و وسایل تخصصی و خدمات پزشکی، در اردوها تأمین می‌شود. میزان این حمایت‌ها به شرایط مالی و سیاست‌های هر فدراسیون بستگی دارد؛ بنابراین پرداختی برخی رشته‌ها بیشتر و برخی کمتر است.

کمیته ملی المپیک علاوه بر پاداش پای سکو، به مدال‌آوران رتبه‌های اول تا سوم المپیک حقوق مادام‌العمر می‌پردازد که میزان آن با رنگ مدال تفاوت دارد. این حمایت‌ها در کنار پشتوانه‌های مالی، شغلی، درمانی و تحصیلی، برای تأمین آینده قهرمانان پس از پایان دوران ورزشی در نظر گرفته شده‌اند. قهرمانان پس از افتخارآفرینی رها نمی‌شوند و سازوکارهایی برای حمایت مستمر از آنها وجود دارد.

یادداشت

زهرا نعمتی
سرمربی تیم ملی پارا تیروکمان

دغدغه‌های پنهان قهرمانان

پاداش پای سکو برای مدال‌آوران میادین بزرگ، در کنار افزایش انگیزه ورزشکاران و تبدیل آنها به برندهای ملی، نشان‌دهنده اهمیت موفقیت‌های ورزشی برای حاکمیت است. این پاداش‌ها از یک سو به بهبود امنیت مالی ورزشکارانی منجر می‌شود که سال‌ها برای رسیدن به موفقیت تلاش کرده‌اند و از سوی دیگر، نسل جوان را به ورود به رشته‌های مدال‌آور تشویق می‌کند. همچنین پیام روشنی برای ورزشکاران دارد؛ اینکه تلاش، فداکاری و افتخارآفرینی آنها ارزشمند است و مورد توجه قرار می‌گیرد.

البته پرداخت پاداش‌های مالی معایبی نیز به همراه دارد. یکی از مهم‌ترین آنها، تمرکز بیش از اندازه بر نتیجه نهایی و کم‌توجهی به فرآیند رشد و پیشرفت ورزشکار است. از طرف دیگر، چنین رویکردی می‌تواند فاصله میان رشته‌های مدال‌آور و سایر رشته‌های ورزشی را افزایش دهد. نبود برنامه‌های پایدار برای آینده ورزشکاران نیز از دیگر چالش‌های این سیاست است. در واقع گاهی دریافت پاداش مالی، جای تحقق اهداف بلندمدت را می‌گیرد؛ موضوعی که هم به مسیر حرفه‌ای ورزشکار لطمه می‌زند و هم تأسف‌بار است که یک ورزشکار به جای تمرکز بر کسب مدال و ارتقای توانایی‌های خود، به دریافت پاداش فکر کند.

نکته مهم دیگر، کم‌توجهی به نقش مربیان، کادر فنی و تیم پشتیبانی است. مربیان سهم بسزایی در آمادگی، پیشرفت و رشد ورزشکار دارند، اما معمولاً به اندازه ورزشکاران دیده نمی‌شوند و از پاداش متناسب با نقش و تلاش خود بهره‌مند نمی‌شوند. این بی‌توجهی می‌تواند انگیزه مربیان و سایر اعضای تیم پشتیبانی را کاهش دهد.

پاداش زمانی اثربخشی بیشتری خواهد داشت که بخشی از یک نظام جامع حمایت از ورزشکاران باشد؛ نظامی که بر برندسازی، سلامت روان، موفقیت حرفه‌ای ورزشکار و حمایت از مربیان تمرکز کند. در چنین شرایطی، می‌توان پاداش را نوعی سرمایه‌گذاری بلندمدت در ورزش دانست. در مقابل، وابستگی و عادت ورزشکار به دریافت پاداش ممکن است به‌تدریج انگیزه درونی او برای افتخارآفرینی را کاهش دهد.

امروزه بسیاری از ورزشکاران تمایل دارند با دریافت مبالغ قابل‌توجه، خانه یا خودرو بخرند، در حالی که در بسیاری از کشورهای دنیا، توسعه فردی، رشد حرفه‌ای و تأمین آینده شغلی ورزشکاران نیز مورد توجه قرار دارد. هنوز هم تعداد زیادی از ورزشکاران، با وجود دریافت پاداش‌های مالی، از نداشتن شغل و امنیت شغلی گلایه‌مند هستند. این در حالی است که ورزشکاری با سال‌ها تجربه و تخصص، پس از بازنشستگی می‌تواند در بدنه همان رشته ورزشی فعالیت کند و از دانش و تجربه خود برای پرورش نسل بعدی ورزشکاران بهره ببرد. فراهم کردن چنین فرصت‌هایی می‌تواند ارزش پاداش‌های ورزشی را از یک حمایت مقطعی به پشتوانه‌ای ماندگار برای آینده ورزشکاران تبدیل کند.

«ایران» ضرورت **بازنگری در سیاست‌های حمایتی از قهرمانان** و مربیان ورزش را بررسی می‌کند

آینده ستاره‌ها را دریابید

سینا حسینی/ افزایش چشمگیر پاداش مدال‌آوران بازی‌های آسیایی و پاراآسیایی ناگویا، بی‌تردید یکی از اقدامات ارزشمند و قابل تقدیر در مسیر حمایت از ورزش قهرمانی کشور است. در این دوره، با حمایت دولت، ورزشکاران موفق شدند پاداش مدال‌های خود را به‌صورت آنی دریافت کنند؛ اقدامی که علاوه بر ارزش مادی، پیام روشنی درباره اهمیت قدردانی از تلاش و افتخارآفرینی قهرمانان داشت. با وجود اهمیت این تصمیم، آنچه امروز باید بیش از گذشته مورد توجه قرار گیرد، عبور از سیاست‌های مقطعی پرداخت پاداش و حرکت به سمت ایجاد نظامی جامع، پایدار و هدفمند برای تأمین آینده اقتصادی و معیشتی ورزشکاران و قهرمانان است. واقعیت این است که ورزشکاران حرفه‌ای بخش عمده‌ای از سال‌های زندگی خود را به تمرین، اردو، مسابقه و آماده‌سازی جسمانی و روانی اختصاص می‌دهند. موفقیت در این مسیر مستلزم تمرکز کامل، آرامش ذهنی و برخورداری از امنیت اقتصادی است. دغدغه‌هایی مانند هزینه‌های جاری زندگی، مسکن، درمان، تأمین خانواده و آینده شغلی می‌تواند بر کیفیت عملکرد ورزشکاران تأثیر بگذارد و حتی مسیر حرفه‌ای آنان را با چالش مواجه کند. بنابراین، حمایت مالی از قهرمانان را نباید تنها در چارچوب پرداخت جوایز نقدی ارزیابی کرد؛ این حمایت بخشی از سیاست توسعه ورزش قهرمانی و سرمایه‌گذاری برای دستیابی به افتخارات ملی و بین‌المللی است. تجربه کشورهای موفق آسیایی و اروپایی نشان می‌دهد که حمایت از ورزشکاران در این کشورها به پرداخت پاداش پس از کسب مدال محدود نمی‌شود، بلکه مجموعه‌ای از برنامه‌های بلندمدت برای تامین معیشت، اشتغال، بیمه و آینده حرفه‌ای آنان را دربر می‌گیرد. برای نمونه، هند با اجرای طرحی به نام «تاپ» تلاش کرده است شرایطی فراهم کند تا ورزشکاران منتخب بدون دغدغه‌های مالی برآماده‌سازی و حضور در رقابت‌های بین‌المللی تمرکز کنند. در چارچوب این طرح، ورزشکاران علاوه بر دریافت کمک‌هزینه ماهانه، از حمایت مالی برای اردوهای آماده‌سازی، مربیان تخصصی، تجهیزات و حضور در مسابقات برخوردار می‌شوند. در کره جنوبی نیز حمایت‌های معیشتی، رفاهی و آموزشی در کنار برنامه‌های ویژه برای آینده قهرمانان دنبال می‌شود. ازبکستان با پیش‌بینی نظام مستمری برای مدال‌آوران و حمایت‌های مستمر از ورزشکاران واجد شرایط، تأمین آینده اقتصادی قهرمانان را به بخشی از سیاست‌های ورزشی خود تبدیل کرده است. در کشورهای اروپایی نیز الگوی «مسیر دوگانه ورزشکاران» با فراهم کردن امکان تحصیل و اشتغال همزمان با فعالیت حرفه‌ای، زمینه ورود آسان‌تر ورزشکاران به بازار کار پس از پایان دوران قهرمانی را فراهم می‌کند.

بر این اساس، بازنگری در قوانین و آیین‌نامه‌های حمایتی ورزش ایران باید به یک اولویت جدی تبدیل شود. نخستین گام، طراحی نظام مستمری ماهانه برای مدال‌آوران المپیک، پارالمپیک، بازی‌های آسیایی، پاراآسیایی و رقابت‌های جهانی است؛ به‌گونه‌ای که میزان حمایت‌ها متناسب با سطح مدال، استمرار عملکرد و جایگاه رقابتی ورزشکاران تعیین شود و متناسب با نرخ تورم و افزایش هزینه‌های زندگی مورد بازنگری سالانه قرار گیرد. در کنار آن، ایجاد نظام جامع بیمه و تأمین اجتماعی شامل بیمه درمانی، حوادث ورزشی، ازکارافتادگی و بازنشستگی ضروری است تا مصدومیت یا پایان زودهنگام دوران حرفه‌ای، آینده اقتصادی ورزشکاران را تهدید نکند.

حمایت از مربیان و کادر فنی نیز باید جایگاه مشخصی در این نظام داشته باشد؛ چراکه موفقیت ورزشکاران حاصل تلاش مجموعه‌ای از عوامل انسانی و تخصصی است. همچنین فراهم کردن فرصت‌های استخدامی در دستگاه‌های اجرایی، دانشگاه‌ها و مجموعه‌های ورزشی، اعطای تسهیلات کارآفرینی و حمایت از ادامه تحصیل قهرمانان می‌تواند آینده شغلی آنان را پس از پایان دوران حرفه‌ای تضمین کند.

پرداخت آنی پاداش مدال‌آوران ناگویا با حمایت دولت، گام مثبتی در این مسیر بود و اکنون فرصت مناسبی فراهم شده است تا این اقدام به سیاستی پایدار و ساختارمند تبدیل شود. هدف باید ایجاد ساختاری باشد که ورزشکاران و مربیان، نه‌تنها هنگام افتخارآفرینی، بلکه در تمام سال‌های فعالیت حرفه‌ای و پس از پایان دوران قهرمانی نیز از حمایت و امنیت اقتصادی برخوردار باشند. بی‌شک آرامش خاطر قهرمانان، افزایش انگیزه و اعتمادبه‌نفس آنان و تقویت پشتوانه نسل آینده ورزش را به همراه خواهد داشت؛ چراکه سرمایه‌گذاری برای آینده قهرمانان، سرمایه‌گذاری برای آینده پرافتخار ورزش ایران است.

احسان حدادی، رئیس فدراسیون دوومیدانی در گفت‌وگو با «ایران»:

قول می‌دهم ملی‌پوشان دوومیدانی نگران آینده‌شان نباشند

منبع: کمیته ملی المپیک

مهری رنجبر/ احسان حدادی، قهرمان پیشین پرتاب دیسک آسیا و رئیس فدراسیون دوومیدانی، به‌خوبی با دغدغه‌ها و نیازهای ورزشکاران حرفه‌ای آشناست. او که سال‌ها در میدان رقابت حضور داشته و طعم قهرمانی و فراز و نشیب‌های آن را چشیده، حالا در جایگاه مدیریتی تلاش می‌کند شرایطی فراهم کند تا ملی‌پوشان با تمرکز بر تمرین و رقابت، دغدغه کمتری برای تأمین هزینه‌های زندگی و آینده خود داشته باشند. رئیس فدراسیون دوومیدانی در گفت‌وگو با «ایران» از برنامه‌های خود برای حمایت از ملی‌پوشان، تأمین نیازهای آنها در اردوها و تضمین آینده مالی قهرمانان می‌گوید.

پاداش می‌تواند جنبه انگیزشی برای ورزشکاران داشته باشد تا برای تصاحب مدال همه تلاش خود را به کار بگیرند، اما آیا این پاداش‌ها جوابگوی هزینه‌های زندگی یک‌ساله آنهاست؟ به‌ویژه اینکه معمولاً بخش زیادی از پاداش صرف خرید مکمل و پرداخت بدهی‌ها می‌شود.

اگر منظور از ورزشکار، ورزشکار ملی و سطح اولی است که شغل دیگری به‌جز ورزش ندارد، قطعاً پاداش‌ها جوابگوی تمام نیازهای او نیست. جدا از مواردی که مطرح کردید، مدال‌آوران هزار و یک نیاز شخصی دیگر مانند خرید خانه، خودرو و... هم دارند.

البته ما در دوومیدانی تقریباً تمام هزینه‌های ملی‌پوشان اردونشین را تأمین می‌کنیم. هیچ ورزشکاری در اردو بابت مکمل، تجهیزات و لوازم ورزشی هزینه‌ای پرداخت نمی‌کند. آنها همچنین بابت مدت حضور در اردو که تقریباً تمام سال را شامل می‌شود، حقوق قابل قبولی دریافت می‌کنند. این حقوق در حدی است که بتوانند هزینه‌های جاری زندگی خود را تأمین کنند.

در بخش پاداش هم تا جایی که اطلاع دارم، دوومیدانی بیشترین پاداش را به مدال‌آوران خود پرداخت کرده است. برای چهار مدال‌آور دوومیدانی در ناگویا، پاداش چهار میلیارد تومانی برای مدال طلا، یک‌ونیم میلیارد تومانی برای نقره و یک میلیارد تومانی برای برنز در نظر گرفته شد که در کنار پاداش کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش، کمک قابل توجهی به ورزشکاران بود.

ما در دوومیدانی تقریباً تمام هزینه‌های ملی‌پوشان اردونشین را تأمین می‌کنیم. هیچ ورزشکاری در اردو بابت مکمل، تجهیزات و لوازم ورزشی هزینه‌ای پرداخت نمی‌کند. آنها همچنین بابت مدت حضور در اردو که تقریباً تمام سال را شامل می‌شود، حقوق قابل قبولی دریافت می‌کنند

ایران در ناگویا بالاترین پاداش را در میان کشورهای آسیایی به مدال‌آوران خود داد، اما بعضی کشورها مانند کره به‌جای پرداخت پاداش براساس مدال، به ورزشکاران امتیاز می‌دهند. ورزشکاران با رسیدن به امتیاز ۲۰ به بالا حقوق ماهیانه دریافت می‌کنند و فدراسیون‌ها هم جداگانه به آنها پاداش می‌دهند. به نظر شما کدام شیوه برای ورزشکار کارگشاتر است؟

سیستم پاداش‌دهی در هر کشور متفاوت است و هرکدام معایب و مزایای خودش را دارد. من در این زمینه تلاش کرده‌ام نگاه ورزشکاران را بازتر کنم. هدفم این است که ورزشکاران مسیری را طی کنند که خودم پشت سر گذاشتم.

ورزشکار دوومیدانی اگر به مدال آسیا قانع نباشد و به سطحی برسد که بتواند با برترین‌های دنیا رقابت کند، به لیگ الماس راه پیدا می‌کند. آن زمان اسپانسرها و حامیان مالی هزینه‌های او را تأمین می‌کنند و دیگر نیاز چندانی به پاداش‌ها و حمایت‌های مقطعی از این دست نخواهد داشت.

البته با توجه به کوتاه بودن عمر قهرمانی، ورزشکار باید بتواند درآمدهای خود را چه از محل پاداش و چه از راه‌های دیگر، به‌خوبی مدیریت و در جای درستی سرمایه‌گذاری کند. ما در این زمینه هم در کنار ورزشکاران خود هستیم و به‌صورت مستمر مشورت‌های لازم را به آنها می‌دهیم. همین حالا که زمان زیادی از دریافت پاداش مدال‌آوران ما نگذشته، همه آنها پاداش‌ها و جوایز خود را در مسیر درستی سرمایه‌گذاری کرده‌اند.

چقدر از تجربیات دوران قهرمانی خود برای حمایت از ملی‌پوشان استفاده می‌کنید؟

من تا همین چهار سال پیش برای ایران پرتاب می‌کردم و به‌خوبی از مشکلات ورزشکاران اطلاع دارم. به همین دلیل بارها به ملی‌پوشان گفته‌ام وظیفه ما این است که تمام نیازهای شما را در زمان حضور در اردو برطرف کنیم تا با خیال راحت تمرین کنید. ورزشکاری که در اردو تمرین می‌کند، دیگر نباید دغدغه معیشت داشته باشد، اما برای تأمین و تضمین آینده خود به موفقیت‌هایی نیاز دارد که مقطعی نباشد و استمرار داشته باشد. اگر ورزشکاران ما به این نقطه برسند، با تمام وجود از آنها حمایت می‌کنم و قول می‌دهم درآمدی برایشان ایجاد شود که دیگر نگران آینده خود نباشند.

آیا وجود آیین‌نامه مدون برای پرداخت پاداش ضروری است؟

وجود آیین‌نامه، خوبی‌ها و بدی‌های خودش را دارد. ما در فدراسیون دوومیدانی برای تعیین پاداش مدال‌آوران، در هیأت رئیسه جلسه تشکیل دادیم تا متناسب با شرایط، پاداش مناسبی برای ملی‌پوشان در نظر بگیریم. من خودم به کم راضی نبودم و امروز هم تلاش می‌کنم نگاه ورزشکاران دوومیدانی را از این اعداد و ارقام و پاداش‌ها فراتر ببرم. ورزشکاران سطح اول دوومیدانی در دنیا آن‌قدر درآمدزا هستند که حامیان مالی به سراغ آنها می‌روند. دوست دارم ملی‌پوشان ما هم به همان شرایط برسند و معتقدم ظرفیت و توانایی رسیدن به این جایگاه را دارند.

هادی رضایی، سرمربی تیم ملی والیبال نشسته در گفت‌وگو با «ایران»:

مربی آینده ورزشکار را می‌سازد، اما خودش آینده‌ای ندارد

گروه ورزشی/ موفقیت ورزشکاران در میدان‌های بین‌المللی، بیش از هر چیز حاصل سال‌ها تلاش، برنامه‌ریزی و هدایت فنی مربیانی است که نقش مهمی در پرورش استعدادها و ساختن قهرمانان دارند. ولی جایگاه شغلی و دریافتی این گروه در ورزش ایران همچنان با مسئولیت‌ها و میزان اثرگذاری‌شان تناسب ندارد. هادی رضایی، سرمربی پرافتخار تیم ملی والیبال نشسته، معتقد است نظام حمایتی ورزش کشور باید علاوه بر قهرمانان، مربیان را نیز دربرگیرد و برای تأمین آینده شغلی و معیشتی آنان تدابیر مشخصی در نظر بگیرد. او در گفت‌وگو با «ایران» از ضرورت اصلاح آیین‌نامه‌ها، نبود حمایت‌های بیمه‌ای و بی‌توجهی به نقش مربیان سخن گفته است.

رضایی، سرمربی تیم ملی والیبال نشسته و قهرمان جهان، دراین خصوص می‌گوید: «هر ورزشکار نمی‌تواند یک مربی پیدا کند، ولی یک مربی هزار ورزشکار در اختیارش قرار می‌گیرد. اوست که آینده ورزشکار را رقم می‌زند، ولی ارزشی برای کارش در نظر نمی‌گیرند.» او با اشاره به رقم سه میلیارد تومانی در نظر گرفته‌شده برای مدال‌آوران طلایی ناگویا تأکید می‌کند: «این مبلغ از نظر شما بالاست، ولی براساس نرخ تورم، همان مبلغ ۱۰ هزار دلار هانگژو را گرفتیم. به نظرم نظام پاداش از نظر آیین‌نامه‌ای باید به روزرسانی شود. البته این اشکال مربوط به این دوره نیست، بلکه به همان ابتدای تصویب قانون برمی‌گردد. از طرفی، صندوق حمایت از قهرمانان و پیشکسوتان حداقل حقوق را برای قهرمانانش در نظر گرفته و کاریابی و استخدام ورزشکاران نیز به هیچ جایی نرسیده است.» سرمربی تیم ملی والیبال نشسته در ادامه از بی‌توجهی به ارزش فنی مدال‌های جهانی و تفاوت حمایت‌های مالی از قهرمانان این رقابت‌ها انتقاد می‌کند: «به نظرم وقتی کشتی‌گیر کشورمان یا تیم والیبال نشسته در جهان قهرمان می‌شود، ارزش فنی مدال آنها بالاتر از مدال بازی‌های آسیایی است، اما پاداشی حتی به اندازه نصف پاداش بازی‌های آسیایی هم دریافت نمی‌کنند. به همین دلیل، انگیزه ورزشکار پایین می‌آید و به سمتی می‌رود که در مسابقات کم‌اهمیت‌تر، حتی رقابت‌هایی که در تقویم فدراسیون جهانی ثبت نشده‌اند، شرکت کند تا حداقل پول بیشتری دریافت کند. در حالی که بازی‌های آسیایی جای تجربه‌اندوزی جوانان است و باید استعدادها را برای میدان‌های بزرگ‌تر آماده کرد.» در برخی کشورها به جای پرداخت مبالغ مقطعی، مستمری و حقوق ماهانه برای مدال‌آوران در نظر گرفته می‌شود که کمیته ملی المپیک و فدراسیون‌ها موظف به پرداخت آن هستند. رضایی درباره این شیوه می‌گوید: «پول پاداش‌ها از جیب کمیته و فدراسیون نیست، بلکه از بیت‌المال تأمین می‌شود و به نظرم در پرداخت به ورزشکاران رشته‌های مختلف، تعادل مناسبی وجود ندارد. برای مثال، فدراسیون ورزش‌های جانبازان و توان‌یابان بودجه لازم برای این کار را ندارد و مبلغی پرداخت نمی‌کند. بنابراین، به اصلاح آیین‌نامه نیاز داریم.» این مربی در بخش دیگری از صحبت‌هایش به حقوق و شرایط شغلی سرمربیان مدال‌آور اشاره می‌کند و از نبود امنیت شغلی و حمایت‌های بیمه‌ای گلایه دارد: «من به‌عنوان سرمربی، تا زمانی حقوق می‌گیرم که ابلاغ داشته باشم. در صورتی که دریافتی مشخصی داشته باشم، برای شناسایی استعدادها انگیزه پیدا می‌کنم، به شهرستان‌ها می‌روم و مسابقات را زیر نظر می‌گیرم. ولی کسی برایش مهم نیست که من هم باید بتوانم مخارج زندگی‌ام را تامین کنم. ۲۸ سال است سرمربی تیم ملی هستم، ولی بیمه درمانی و بیمه بازنشستگی ندارم و به خاطر عشق و علاقه‌ام مانده‌ام. کاش براساس واقعیت‌های جامعه اقدامات لازم صورت بگیرد.»

فائزه احمدی، ملی‌پوش پاراتیراندازی در گفت‌وگو با «ایران»:

مدال‌آوران پاراآسیایی مظلوم‌ترین ورزشکاران هستند

پریسا غفاری/ قهرمانی در رقابت‌های جهانی و آسیایی، پایان مسیر دشوار ورزشکاران نیست، چراکه بسیاری از آنها پس از کسب مدال نیز با دغدغه‌های مالی و معیشتی دست‌وپنجه نرم می‌کنند.

فائزه احمدی، ملی‌پوش پاراتیراندازی ایران که پس از قهرمانی جهان، در بازی‌های آسیایی ناگویا نیز بالاتر از ساره جوانمردی، ملکه تیراندازی ایران، ایستاد و مدال طلای دیگری کسب کرد، هنوز پاداش سه میلیارد تومانی این موفقیت را دریافت نکرده است؛ جایزه‌ای که از پاداش قهرمانی جهان نیز بیشتر بود.

فائزه احمدی با وجود رضایت نسبی از شرایط تعیین پاداش قهرمانان، معتقد است مدال‌آوران پاراآسیایی در دریافت مطالبات خود با کم‌توجهی مواجه هستند. او در گفت‌وگو با «ایران» می‌گوید: «مدال‌آوران پاراآسیایی، به نظرم مظلوم‌ترین ورزشکاران هستند و گویا دغدغه‌های ورزشی این افراد اهمیت چندانی ندارد، چراکه هنوز پاداش‌های پای سکوی خود را هم دریافت نکرده‌ایم.»

او با اشاره به پیگیری‌های انجام شده برای دریافت جوایز ادامه می‌دهد: «قبل از اعزام، قول‌ها و وعده‌هایی داده شد، اما اکنون اعلام کرده‌اند که این مبلغ را در دو بخش واریز می‌کنند. زمانی این پول به دست ما می‌رسد که با توجه به شرایط اقتصادی، حتی نتوانیم خانه‌ای در پایین‌ترین منطقه شهر بخریم. نمی‌دانم چرا قوانین و آیین‌نامه‌های مربوط به پاداش‌ها تا این اندازه تناقض دارند. تیراندازی رشته‌ای است که اغلب مسابقات آن در سطح جهانی برگزار می‌شود، اما فقط پاداش جام جهانی را به ما می‌دهند که مبلغ آن بسیار پایین‌تر از پاداش بازی‌های آسیایی است.»

این ملی‌پوش پاراتیراندازی درباره حقوق ماهیانه ورزشکاران پارا نیز توضیح می‌دهد: «باورتان می‌شود حقوق ماهیانه‌ای که دریافت می‌کنیم، فقط در حد هزینه ایاب‌وذهاب ماست؟ البته نمی‌توان از فدراسیون جانبازان ایراد گرفت؛ چون بودجه آن متناسب با تعداد رشته‌ها و ورزشکارانش نیست. همین که به مدال‌آوران طلا، نقره و برنز حقوق یکسانی می‌دهند، جای شکر دارد. این فدراسیون حتی اسپانسر مالی هم ندارد و کمیته ملی پارالمپیک نیز با کمبود بودجه روبه‌رو است.»

احمدی با اشاره به شرایط شخصی خود توضیح می‌دهد: «من نه شغلی دارم و نه درآمدی و دانشجو هم هستم. حقوقی که دریافت می‌کنم، صرف زندگی و بخشی از هزینه‌های دانشگاه می‌شود؛ درحالی که برای ورزش به مکمل‌های ورزشی و ساچمه نیاز دارم. هر فشنگ ۳۰۰ هزار تومان هزینه دارد و در هر تمرین باید ۵۰ تا ۶۰ فشنگ شلیک کنم. در دوران اردوها فدراسیون این هزینه‌ها را تأمین می‌کند، اما برای دوران ریکاوری و سایر زمان‌ها باید ۱۰ برابر هزینه کنیم.»

او در پایان خواستار اصلاح قوانین حمایتی و برقراری مستمری مادام‌العمر برای قهرمانان می‌شود: «هر ورزشکار حرفه‌ای برای موفقیت به تمرکز نیاز دارد؛ به شرطی که برای تأمین هزینه‌های زندگی با دردسر مواجه نباشد. تغییر قوانین و دریافت مستمری مادام‌العمر می‌تواند فشار اقتصادی را کاهش دهد، حاشیه امنی برای ورزشکاران ایجاد کند و به افزایش طول دوران قهرمانی آنها کمک کند.»